

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Českých Budějovicích rozhodl samosoudkyní Mgr. Bc. Petrou Kořínkovou v právní věci

žalobci:

a) [REDACTED],
b) [REDACTED],
[REDACTED],

oba právně zastoupeni Mgr. Martinem Cyprisem, advokátem,
se sídlem Krajinská 244/17, 370 01 České Budějovice,

proti
žalované:

CENTRUM LÉKAŘSKÉ GENETIKY s.r.o., IČ 26099764,
se sídlem Novohradská 1806/68, 370 08 České Budějovice 6,
právně zastoupené Mgr. Petrem Smejkaem, advokátem,
se sídlem Na Sadech 2033/21, 370 01 České Budějovice,

o zaplacení částky 1 500 000 Kč s příslušenstvím + 1 500 000 Kč s příslušenstvím,

takto:

- I. Žaloba na uložení povinnosti žalované zaplatit žalobkyni a) částku ve výši 1 500 000 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 9,75% ročně jdoucím z této částky od 6. 2. 2019 do zaplacení, **se zamítá.**
- II. Žaloba na uložení povinnosti žalované zaplatit žalobci b) částku ve výši 1 500 000 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 9,75% ročně jdoucím z této částky od 6. 2. 2019 do zaplacení, **se zamítá.**

- III. Žalobkyně a) a žalobce b) **jsou povinni** společně a nerozdílně zaplatit na náhradě nákladů řízení státu částku 12 404,60 Kč na účet Okresního soudu v Českých Budějovicích, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Žalobkyně a) a žalobce b) **jsou povinni** společně a nerozdílně zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 88 855 Kč, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u nadepsaného soudu dne 4. 3. 2019 se žalobci domáhali, aby soud uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni a) částku ve výši 1 500 000 Kč s příslušenstvím a žalobci b) částku ve výši 1 500 000 Kč s příslušenstvím. Svůj návrh žalobci odůvodnili tím, že se jedná o náhradu nemajetkové újmy v podobě duševních útrap, které žalobcům vznikly v důsledku odborně nesprávného postupu žalované, tedy následkem non lege artis postupu žalované při poskytování zdravotních služeb žalobkyni a) v průběhu jejího těhotenství. Žalobkyně a) v průběhu roku [REDAKCE] otěhotněla, otcem dítěte je žalobce b). Po zjištění těhotenství byla žalobkyně a) odeslána registrujícím gynekologem [REDAKCE] do zdravotnického zařízení žalované, které svoji činnost zaměřuje na lékařskou genetiku, a to za účelem sledování jejího těhotenství na možný výskyt vrozených vývojových vad plodu. Od okamžiku započetí poskytování zdravotních služeb žalobkyni a) bylo lékařskému personálu žalované známo to, že očekává potomka s partnerem, v jehož rodině se široce vyskytuje tzv. Treacher Collins syndrom (dále jen „TCS“), což je autosomálně dědičné onemocnění, které postihuje kosti, svaly i tkáň obličeje plodu s následnými deformacemi a charakteristickou změnou vzhledu. V některých případech se taková tělesná změna neslučuje se životem. Výskyt TCS byl v rodině žalobce b) zachycen u jeho matky, sestry a neteře. Žalobkyně a) podstoupila ve zdravotnickém zařízení žalované celkem 2 ultrazvuková vyšetření plodu, a to dne [REDAKCE]. Závěrem všech vyšetření bylo, že plod je bez zjevných známek vrozených vývojových vad plodu. Žalobkyně a) zároveň postoupila sekvenční integrovaný test krve zaměřený na hodnotu hCG a další parametry, když ze zprávy opatřené datem [REDAKCE] vyplývá, že interpretace výsledku vyšetření platí pouze pro Downův syndrom se zvýšenou hodnotou hCG. Jiná diagnostická vyšetření za účelem zjištění, zda plod žalobkyně a) je či není zatížen vrozenou vývojovou vadou TCS, provedena nebyla. O dalších možnostech, jak výskyt TCS u plodu žalobkyně a) vyloučit, popřípadě potvrdit, žalobkyně a) lékařským personálem žalované poučena nebyla. Znaleckým posudkem soudního znalce prof. MUDr. Aleše Roztočila, CSc. byl konstatován odborně nesprávný postup žalované, neboť v období, kdy bylo realizováno druhé přístrojové vyšetření plodu (tedy ve 21. týdnu těhotenství) lékař žalované mohl a měl rozpoznat vývojové vady plodu. V případě, že bylo dvojí ultrazvukové vyšetření plodu zatíženo určitou mírou rizika toho, že i při dodržení správného postupu při vyšetření nemusí být některé vývojové vady plodu odhaleny, měla na to být žalobkyně a) v rámci informační povinnosti lékaře žalované upozorněna a o tomto poučena tak, aby se eventuálně mohla rozhodnout, že podstoupí další vyšetření u jiných poskytovatelů zdravotních služeb. Tak se však nestalo. Oba žalobci proto očekávali narození zdravého společného potomka a žili v domněnku, že lékaři žalované vyčerpali všechny možnosti, které měli k dispozici v případě možné prenatální diagnostiky TCS, respektive, že by o dalších metodách byli lékaři žalované informováni. V případě, že by došlo k včasnému diagnostikování TCS u plodu žalobkyně a), žalobci by se jednoznačně rozhodli pro umělé přerušování těhotenství. Odborně nesprávným postupem lékařského personálu žalované přišli žalobci o možnost rozhodnout se společně pro předčasné přerušování těhotenství žalobkyně, tedy mimo jiné o možnost svobodně se rozhodovat o vlastním budoucím rodinném životě. Následkem non lege artis postupu žalované došlo ke znemožnění výkonu práva obou žalobců rozhodnout se o vlastním budoucím životě, o založení či nezaložení rodiny i o tom, zda si ponechat dítě s vážným tělesným handicapem či nikoli. Dne [REDAKCE] se narodila dcera žalobců, [REDAKCE], a to s výraznými projevy TCS na těle. Bezprostředně po porodu byla personálem Nemocnice České Budějovice, a.s., bez přiložení k matce nebo alespoň jejího ukázání, odnesena bez jakéhokoli

vysvětlení pryč z porodního sálu. Veškerý přítomný personál nemocnice, který nebyl vedle obou žalobců jakkoli připraven na porod dítěte s vrozenou vývojovou vadou, byl v okamžiku jeho narození doslova paralyzován tím, jakým způsobem je utvořena obličejová část jeho hlavy. Po téměř hodině od porodu, když žalobkyně a) ani žalobce b) neměli informace o tom, co se děje, jim bylo zaměstnanci nemocnice sděleno, že má jejich dcera potíže s dýcháním, že je něco špatně a nyní zjišťují co. Druhý den po porodu podstoupila dcera žalobkyně a) operaci ve Fakultní nemocnici v Motole, kterou došlo ke zprůchodnění jejího nosu. Následující týdny a měsíce života žalobců byly zatíženy řadou náročných hospitalizací [REDAKCE] [REDAKCE], a to jak v pražské nemocnici, tak i v Českých Budějovicích, jejími operacemi a několikrát i samotným bojem o její život, když dne [REDAKCE] v Motolské nemocnici zkolabovala a byla jí provedena akutní tracheostomie s následným překladem na ARO, kam žalobci mohli docházet pouze na návštěvy. V následujících dnech se dcera žalobců opět dostala do kritického stavu, byla jí provedena kardiopulmonální resuscitace, což je metoda oddalující klinickou smrt, a byla uvedena do umělého spánku, v němž byla téměř týden. Dne [REDAKCE] byla dcera žalobců propuštěna domů, v roce [REDAKCE] byla dcera žalobců dále třikrát hospitalizována. Zdravotní stav dcery žalobců si i v době podání žaloby vyžaduje pravidelné intenzivní zdravotní služby. V dohledné době je očekávána náročná operace dolní čelisti, která by měla zlepšit průchodnost dýchacích cest. Jedná se o náročný operační výkon se složitou následnou rekonvalescencí. Žalobkyně a) po narození dcery [REDAKCE] znovu otěhotněla v roce [REDAKCE], těhotenství bylo zjištěno v měsíci [REDAKCE] a následně bylo předčasně ukončeno, a to již v 17. týdnu těhotenství poté, co [REDAKCE] z Centra prenatální diagnostiky, s.r.o. v Brně s jistotou rozpoznal vrozené vývojové vady plodu žalobkyně a), konkrétně postižené uši plodu. Postup non lege artis žalované je nutné spatřovat i ve skutečnosti, že nebyly využity, a ani s příslušným zákonným poučením žalobkyně a) předestřeny, některé běžné dostupné diagnostické metody, které by vedly k závěru o tom, zda plod žalobkyně a) byl či nebyl zatížen vrozenou vývojovou vadou, když zprávy z ultrazvukových vyšetření pojednávaly tolik o zjevných vrozených vývojových vadách. Přestože by některé z těchto metod představovaly invazivní zákrok s určitou, avšak velice nízkou mírou rizika pro probíhající těhotenství, v každém případě by je při vědomí negativní rodinné anamnézy žalobkyně a) podstoupila, zejména odběr choriových klků mezi 10. a 13. týdnem těhotenství. Postup non lege artis žalované a z něj pramenící ztráta šance svobodně a informovaně se rozhodnout o umělém přerušení těhotenství neoprávněně zasáhl do práva obou žalobců na ochranu jejich soukromí, rodiny a rodičovství. Vzniklá nemajetková újma je a bude dále značně prohlubována i v budoucnu, a to nejen s ohledem na další potřebné operace jejich dcery, nýbrž i to, jaký život bude prožívat, když TCS nikterak neovlivňuje intelekt člověka, jeho vnímání reality a prožívání. Celý následný život žalobců pak bude negativně zasažen reflexním působením újmy, která bude vznikat jejich dceři.

2. Žalovaná ve svém vyjádření k podané žalobě uvedla, že nárok uplatněný žalobou neuznává a nepovažuje jej za oprávněný. Žalovaná dále uvedla, že podanou žalobou je jí v podstatě vytýkáno, že kdyby byl u plodu žalobkyně a) včas diagnostikován TCS, mohli se žalobci rozhodnout k umělému přerušení těhotenství. Přitom ke stanovení této diagnózy podle žaloby měla žalovaná dojít na základě ultrazvukových vyšetření, které žalobkyně a) postoupila ve zdravotnickém zařízení žalované ve dnech [REDAKCE], tedy ve 13. a 20. týdnu těhotenství žalobkyně a). Žalobkyně a) přitom byla k vyšetření u žalované odeslána svým ošetřujícím gynekologem [REDAKCE], když pacientka jako jeden z podkladů ke své anamnéze přinesla kopii lékařské zprávy genetičky [REDAKCE], z níž zcela jednoznačně vyplynul závěr o tom, že žalobce b) jako otec dcery [REDAKCE] netrpí TCS, jakkoli v rodinné anamnéze se tento syndrom vyskytoval. V takovém případě vyplynulo ze zprávy [REDAKCE], ale plyne i z obecných pravidel Mendelovy genetiky, že neexistuje u rodičů žádné zvýšené riziko výskytu TCS a z anamnézy neplynulo ani zvýšené riziko jiné vrozené vývojové vady plodu. U plodu žalobců tak hrozilo jen obecné riziko vrozené vývojové vady plodu v rozpětí 3 až 5 %. Z uvedených důvodů tedy nebylo třeba indikovat ani provádět žádné jiné vyšetření než vyšetření prostřednictvím ultrazvuku. Při zmíněných ultrazvukových vyšetřeních vyšetřující lékař

██████████ nezjistil žádné znaky svědčící pro TCS a dlužno doplnit, že ani zjistit nemohl. Při ultrazukovém vyšetření totiž dle žalované není možné ve všech případech rozpoznat projevy TCS, protože projevy tohoto syndromu jsou ve většině případů na ultrazvuku nerozpoznatelné. TCS je charakteristický tím, že při stejné prokázané genetické poruše se může v rámci jedné rodiny projevovat různými stupni postižení od normálního vzezření až k těžkým formám tohoto syndromu. Toto je patrné rovněž z fenotypu žalobce b), který má normální fenotyp, ovšem bylo zjištěno až následně, že syndromem TCS trpí. Žalovaná dále uvedla, že její postup byl označen jako postup v souladu s poznatky medicíny Českou lékařskou komorou, kam se se stížností obrátila příbuzná žalobkyně a). Česká lékařská komora ve svém rozhodnutí ze dne 26. 4. 2017, jakož i v přezkumném rozhodnutí ze dne 13. 10. 2017, potvrdila postup žalované v této věci jako postup lege artis a současně konstatovala, že projevy TCS u ještě nenarozené dcery ██████████ nebyly ultrazukovým vyšetřením rozpoznatelné a stejně tak nebyla rozpoznatelná ani atrézie choan zjištěná u ██████████ teprve těsně po porodu. S ohledem na výše uvedené proto žalovaná závěrem shrnula, že u žalobkyně a) nebyl dán jediný důvod k jakýmkoli dalším doplňujícím vyšetřením ke zjištění vrozených vývojových vad plodu, protože u žalobkyně a) nebylo dáno žádné zvýšené riziko takových vad oproti normální populaci. V těchto případech se žádná další speciální vyšetření neprovádějí a tento postup je postupem lege artis. Žalobkyně a) byla samozřejmě upozorněna žalovanou, že při ultrazukovém vyšetření není možné odhalit veškerá poškození plodu. Závěr žalované proto zněl, že plod je bez zjevných známek vrozených vývojových vad. Žalovaná současně upozornila, že při ultrazukovém vyšetření dne ██████████ byla vizualizace plodu na stupni střední, což znamená, že byla mírně zhoršená. K žalobkyni a) uvedenému ukončení těhotenství, ke kterému došlo v roce ██████████, žalovaná uvedla, že se jednalo o situaci, kdy byl lékař informován o tom, že žalobce b) je nositelem TCS. Z výše uvedených důvodů proto žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl.

3. Na základě provedení dokazování dospěl soud k následujícímu závěru o skutkovém stavu: Z fotografie ██████████ žalobců ze dne ██████████ bylo zjištěno, že dcera žalobců nese vnější znaky TCS.
4. Z předžalobní výzvy ze dne 4. 2. 2019 se subjektivním popisem událostí včetně dodejky soud zjistil, že žalobci před podáním žaloby vyzývali prostřednictvím svého právního zástupce žalovanou k plnění.
5. Z obsahu reakce právního zástupce žalované na předžalobní výzvu žalobců ze dne 12. 2. 2019 soud zjistil, že žalovaná odmítla uplatněný nárok žalobců s odůvodněním, že pro indikaci a provedení jakýchkoli jiných vyšetření než ultrazukového vyšetření ve dnech ██████████ a ██████████ neexistoval v anamnéze žalobkyně a) jediný důvod.
6. Z dekurzu z vyšetření žalobkyně ze dne ██████████ soud zjistil, že vyšetření bylo provedeno ve 13. týdnu těhotenství, a to se závěrem, že plod je bez zjevných známek vrozených vývojových vad, doporučen ultrazvuk ve 20. týdnu těhotenství se zaměřením na srdce plodu.
7. Z lékařské zprávy ██████████ ze dne ██████████ soud zjistil, že dle závěrů vyšetření platí pro děti žalobce b) pouze obecné riziko 3 až 5 % vrozených vývojových vad u plodu.
8. Z dekurzu z vyšetření žalobkyně ze dne ██████████ soud zjistil, že při střední vizualizaci byl zjištěn plod bez zjevných známek vrozených vývojových vad, současně byla uvedena vyšší hladina hCG.
9. Z rozhodnutí revizní komise Okresního sdružení lékařů České lékařské komory ze dne 26. 4. 2017 ident. č. ██████████ soud zjistil, že bylo rozhodnuto o nezahájení disciplinárního řízení proti ██████████, lékaři Centra lékařské genetiky, s.r.o., neboť genetické pracoviště ██████████ provedlo veškerá obvyklá screeningová vyšetření dle doporučení České lékařské společnosti pro obor Lékařská genetika postupovalo lege artis a nelze je tudíž vinit z jakéhokoli pochybení.

10. Z rozhodnutí Čestné rady České lékařské komory ze dne 13. 10. 2017 č. j. [REDAKCE] soud zjistil, že rozhodnutí Revizní komise okresního sdružení lékařů České lékařské komory ze dne 26. 4. 2017 o nezahájení disciplinárního řízení s [REDAKCE] bylo potvrzeno.
11. Ze screeningu Downovy choroby ze dne [REDAKCE] soud zjistil, že byla zjištěna vyšší hodnota hCG a doporučen podrobný genetický ultrazvuk ve 20. týdnu těhotenství. Zpráva byla vystavena [REDAKCE].
12. Z těhotenského průkazu žalobkyně a) soud zjistil, že žalobkyně a) podstoupila porodnická vyšetření dne [REDAKCE], když předpokládaný termín porodu byl stanoven na [REDAKCE]. Ultrazvuková vyšetření byla provedena dne [REDAKCE].
13. Z ultrazvukových snímků soud zjistil, že snímky ze dne [REDAKCE] byly pořízeny žalovanou, snímek ze dne [REDAKCE] byl pořízen [REDAKCE].
14. Z ambulantních zpráv z Nemocnice České Budějovice, a.s., ze dne [REDAKCE] a [REDAKCE] soud zjistil, že vyšetření byla provedena lékařkou [REDAKCE] dne [REDAKCE] a [REDAKCE], když příjem byl stanoven na [REDAKCE].
15. Ze zprávy z konzultace Centra prenatální diagnostiky s.r.o. ze dne 7. 9. 2018 soud zjistil, že žalobce b) byl veden jako nositel kauzální mutace TCS, vyšetřením žalobkyně a) byla u plodu prokázána malformace boltců.
16. Znaleckým posudkem soudního znalce odvětví porodnictví, specializace gynekologie a porodnictví, prof. MUDr. Aleše Roztočila, CSc. v jeho aktualizovaném znění ze dne 5. 11. 2021 soud zjistil, že při ultrazvukovém vyšetření ve 22. týdnu těhotenství + 2 dny je při pečlivém zaměření se na morfologii obličeje možné zjistit patologie typické pro TCS (deformace ušních boltců, velká vzdálenost očí, kostní redukce v oblasti horní a dolní čelisti, dozadu ustupující profil s malou bradou). Pokud by v době vyšetření nebyly vhodné sonoakustické podmínky, je možné vyšetření opakovat po jejich zjištění a získat jistotu, že se o obličejové dysmorfie nejedná, případně naopak tyto dysmorfie potvrdit. Vzhledem k tomu, že v případě diagnostiky TCS by žalobkyně a) volila umělé ukončení těhotenství, které je v legislativě umožněno do 24. týdne gravidity, časová osa případu dávala dosti prostoru k jeho provedení. Při výslechu znalce na jednání soudu dne 5. 11. 2021 bylo znalcem sděleno, že žalovaná postupovala lege artis s ohledem na to, jakými informacemi na základě zdravotní dokumentace žalobkyně a) disponovala.
17. Z ústavního znaleckého posudku vypracovaného Všeobecného fakultní nemocnicí v Praze v oboru zdravotnictví, odvětví gynekologie, porodnictví, lékařská genetika ze dne 30. 11. 2019 soud zjistil, že TCS syndrom patří k nejhůře diagnostikovatelným vrozeným vývojovým vadám plodu pro ultrazvuková vyšetření plodu ve 13. a 20. týdnu těhotenství, když ultrazvukem lze diagnostikovat jen omezené spektrum změn na plodu a spolehlivost tohoto stanovení závisí na řadě faktorů. Důvod pro provedení jiných vyšetření v posuzované věci lékař žalovaný, [REDAKCE] neměl, neboť vycházel z provedeného vyšetření [REDAKCE] a její zprávy, kde se uvádí, že riziko TCS pro potomky žalobce b) není zvýšeno a platí pouze obecné riziko výskytu veškerých vrozených vad 3 až 5 %. [REDAKCE] stanovil rizika běžně zjišťovaných těhotenských rizik a současně provedl ultrazvukové vyšetření na technicky špičkovém sonografu (GE E10). Sám je lékařem dostatečně kvalifikovaným, aby dokázal nalézt odchylky v morfologii plodu, které jsou klinicky významné. Vyšetření lze tedy považovat za adekvátně provedené, tudíž i lege artis. V bodu 7 předmětného posudku byl rozporován názor znalce prof. MUDr. Aleše Roztočila, CSc., který se mimo jiné sám nikdy nezabýval ultrazvukovou diagnostikou, může se tedy jen obtížně vyjádřit k otázce, jak lze či nelze TCS v ultrazvukovém obraze nalézt. Současně bylo uvedeno, že jednoznačný postup lege artis pro případy, kdy je lékaři

při započetí poskytování zdravotních služeb známo, že se v rodině mnohočetně vyskytuje TCS, nelze definovat, neboť vždy záleží na konkrétní situaci. V posuzovaném případě byla přítomnost TCS u žalobce b) zjištěna ex post po narození dcery [REDACTED]. Ke kvalitě podmínek k vizualizaci bylo uvedeno, že označení kvality podmínek k vizualizaci není důvodem k opakování vyšetření. Součástí postupu lege artis není poučení pacientky o tom, že existuje možnost odběru plodové vody a choriových klků, neboť toto vyšetření indikuje lékař, pokud pro něj je důvod, invazivní vyšetření není běžnou součástí prenatální péče.

18. Podle ustanovení § 2894 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“), povinnost nahradit jinému újmu zahrnuje vždy povinnost k náhradě újmy na jmění (škody) (odst. 1). Nebyla-li povinnost odčinit jinému nemajetkovou újmu výslovně ujednána, postihuje škůdce, jen stanoví-li to zvlášť zákon. V takových případech se povinnost nahradit nemajetkovou újmu poskytnutím zadostiučinění posoudí obdobně podle ustanovení o povinnosti nahradit škodu (odst. 2).
19. Podle ustanovení § 2956 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, vznikne-li škůdci povinnost odčinit člověku újmu na jeho přirozeném právu chráněném ustanoveními první části tohoto zákona, nahradí škodu i nemajetkovou újmu, kterou tím způsobil; jako nemajetkovou újmu odčiní i způsobené duševní útrapy.
20. Podle ustanovení § 2951 občanského zákoníku, škoda se nahrazuje uvedením do předešlého stavu. Není-li to dobře možné, anebo žádá-li to poškozený, hradí se škoda v penězích (odst. 1). Nemajetková újma se odčiní přiměřeným zadostiučiněním. Zadostiučinění musí být poskytnuto v penězích, nezajistí-li jeho jiný způsob skutečné a dostatečně účinné odčinění způsobené újmy (odst. 2).
21. Podle ustanovení § 81 občanského zákoníku, chráněna je osobnost člověka včetně všech jeho přirozených práv. Každý je povinen ctít svobodné rozhodnutí člověka žít podle svého (odst. 1). Ochrany požívají zejména život a důstojnost člověka, jeho zdraví a právo žít v příznivém životním prostředí, jeho vážnost, čest, soukromí a jeho projevy osobní povahy (odst. 2).
22. Po právní stránce soud věc hodnotil jako nárok žalobců na náhradu nemajetkové újmy v podobě duševních útrap, kterou žalobci dle svých tvrzení utrpěli v důsledku odborně nesprávného postupu lékaře žalované při dvou ultrazvukových vyšetřeních žalobkyně provedených lékařem žalované dne [REDACTED]. Nesprávný postup lékaře žalované dle tvrzení žalobců spočíval v tom, že žalobkyně a) nebyla poučena o dalších možnostech, jak u plodu vyloučit výskyt dědičné genetické vady TCS. Současně měl dle tvrzení žalobců lékař žalované druhým ultrazvukovým vyšetřením rozpoznat přítomnost vývojové vady plodu. V důsledku nesprávného postupu lékaře žalované mělo být žalobcům znemožněno rozhodnout se společně pro případné předčasné přerušování těhotenství, tedy došlo k zásahu do jejich práva svobodně se rozhodovat o vlastním životě do budoucna, zejména pak o životě rodinném. Předpokladem úspěšného uplatnění nároku na náhradu nemajetkové újmy je v posuzované věci existence zásahu, který je objektivně způsobitelný vyvolat nemajetkovou újmu, vznik takové nemajetkové újmy a příčinná souvislost mezi tímto zásahem a vzniklou nemajetkovou újmu. Soud se proto nejprve zabýval otázkou, zda bylo jednání žalované v posuzovaném případě jednáním, které bylo způsobitelné vyvolat vznik újmy na straně žalobců. Provedeným dokazováním bylo prokázáno, že lékař žalované při provádění vyšetření vycházel z výsledků vyšetření provedených v Ambulanci klinické genetiky Nemocnice Jihlava u [REDACTED], jejíž závěr uváděl, že pro žalobce b) jako otce plodu platí nezvýšené riziko vrozených vývojových vad, přestože se TCS v rodině žalobce b) vyskytuje. Současně v této zprávě nebylo doporučeno žádné invazivní vyšetření, pouze obvyklá screeningová vyšetření. Lékař žalované proto dle vyjádření znalců nepostupoval v rozporu s lege artis, když prof. MUDr. Aleš Roztočil, CSc. svůj původní závěr korigoval v rámci svého výsledku provedeného na jednání soudu dne 5. 11. 2019, kde současně předložil rovněž revidované znění znaleckého posudku, jehož závěrem je, že postup žalované nebyl postupem non lege artis.

Závěru, že postup žalované nebyl postupem non lege artis, svědčí rovněž závěry ústavního znaleckého posudku vypracovaného Všeobecnou fakultní nemocnicí v Praze. Závěrem ústavního znaleckého posudku Všeobecnou fakultní nemocnicí v Praze je rovněž konstatování, že žalovaná nepostupovala v rozporu s lege artis, pokud žalobkyni a) nepoučoval její lékař o dalších možnostech vyšetření výskytu TCS u plodu za situace, kdy dle lékařské zprávy vyhotovené [REDAKCE] nebyl partner žalobkyně, žalobce b), nositelem genu TCS. Ze zdravotní dokumentace proto pro lékaře žalované nevyplývalo zvýšené riziko vrozených vývojových vad plodu. Naopak ze zprávy Centra prenatální diagnostiky ze dne [REDAKCE] je patrné, že při posuzování dalšího těhotenství žalobkyně již lékaři vycházeli ze změněného skutkového stavu, tedy že partner žalobkyně naopak je nositelem kauzální mutace TCS. Novému skutkovému stavu proto byl přizpůsoben i další postup lékařů. S ohledem na to, že v řízení nebylo prokázáno, že lékař žalované postupoval nesprávně, soud k otázce stanovení výše nárokovaných náhrad nemajetkové újmy neprováděl další dokazování ve věci a rovněž v tomto směru žalobce nepoučoval ve smyslu ustanovení § 118a odst. 1 a 3 o.s.ř. K argumentaci právního zástupce žalobců rozsudkem Nejvyššího soudu České republiky ze dne 29. 4. 2015 sp. zn. 25 Cdo 1381/2013 soud konstatuje, že Nejvyšší soud ČR v odkazovaném rozhodnutí mimo jiné dospěl k závěru, že v rámci úvah o tom, co má být předmětem poučení, které lékař pacientovi uděluje, je nutné vycházet z kombinace pravděpodobnosti rizika určitého vývoje. V tomto směru bylo ústavním znaleckým posudkem Všeobecné fakultní nemocnice v Praze konstatováno, že poučovací povinnost lékaře v posuzované věci ve vztahu k možným rizikům přítomnosti TCS nebyla dána, neboť pro další vyšetření musí být dán důvod, pro který by lékař takové vyšetření indikoval. K námitce řádného poučení pacienta soud proto opětovně odkazuje na skutková zjištění, ze kterých vyplývá, že lékař při vyhodnocení poučení, které mělo být a bylo uděleno žalobkyni a) jako pacientce, vycházel z informací uvedených v lékařské dokumentaci, včetně lékařské zprávy vystavené [REDAKCE], která neindikovala zvýšené riziko přítomnosti genu TCS a z hlediska rizika vrozených vývojových vad plodu proto žalobkyně a) byla posuzována pouze jako pacientka s rizikem vrozených vývojových vad plodu odpovídajícím běžné populaci. Z výše uvedených důvodů proto soud uzavírá, že v řízení nebylo prokázáno, že by se žalovaná dopustila jednání, které by bylo způsobilé vyvolat újmu na straně žalobců, když postup lékaře žalované nebyl shledán postupem non lege artis a naopak odpovídal zjištěním vyplývajícím z lékařské dokumentace žalobkyně a). Přestože soud vnímá tíživou situaci žalobců, nebylo žalobě z uvedených důvodů vyhověno, neboť došlo-li k pochybení na straně lékařů a nesprávnému postupu, v jehož důsledku případně vznikla žalobcům újma, je nepochybné, že toto pochybení nespočívalo v jednání lékaře žalované. Soud proto žalobu v plném rozsahu zamítl jako nedůvodnou.

23. O náhradě nákladů státu bylo rozhodnuto dle ust. § 148 o.s.ř., když žalobcům byly uloženy k náhradě náklady, které zaplatil stát na odměně a nákladech znalců v souvislosti s provedenými výsledky znalců na jednání soudu konaném dne 5. 11. 2021.

24. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl soud dle ustanovení § 142 o.s.ř. podle úspěchu účastníků ve věci, když plně procesně úspěšnou byla žalovaná, a proto jí náleží náhrada nákladů řízení. Náhrada nákladů řízení představuje náklady vynaložené žalovanou na vypracování ústavního znaleckého posudku v prokázané výši 57 818,28 Kč a dále náhradu nákladů právního zastoupení žalované advokátem za 7 úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, vyjádření ze dne 9.5.2019, replika ze dne 27.1.2020, účast na jednání soudu dne 15.8.2019 a na jednání soudu dne 5.11.2021 přesahujícím 2 hodiny, účast na jednání soudu dne 27.1.2022) po 3 100 Kč/1 úkon právní služby dle ust. § 9 odst. 4 písm. a) ve spojení s § 7 bodem 5 a § 11 odst. 1 advokátního tarifu, jeden půlúkon právní služby (zadání ústavního znaleckého posudku) po 1 550 Kč dle ust. § 9 odst. 4 písm. a) ve spojení s § 7 bodem 5 a § 11 odst. 2 advokátního tarifu, dále 8 paušálních náhrad hotových výdajů po 300 Kč/1 úkon právní služby dle ust. § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu. Právní zástupce žalované osvědčil, že je plátcem DPH, příslušné

položky proto byly navýšeny o DPH ve výši 21 %. Celkem byla žalované přiznána náhrada nákladů řízení ve výši 88 855 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možné podat odvolání ve lhůtě 15 dnů od doručení jeho písemného vyhotovení ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích prostřednictvím Okresního soudu v Českých Budějovicích.

Nebudou-li povinnosti tímto rozsudkem uložené řádně, včas a dobrovolně splněny, může se oprávněný domáhat výkonu rozhodnutí či exekuce.

České Budějovice 27. ledna 2022

Mgr. Bc. Petra Kořínková, v. r.
samosoudkyně